

**Λογοτεχνία
Εμβάθυνσης
Γ' Λυκείου**

**Κώστας
Μόντης,
«Όλοι εμείς
που γράφουμε
στίχους...»**

Σεπτέμβριος 2024

ΚΩΣΤΑΣ ΜΟΝΤΗΣ

«Όλοι εμείς που γράφουμε στίχους...»

Όλοι εμείς που γράφουμε στίχους,
όλοι εμείς το διαμπερές τραύμα της Γης,
λευκοί και μαύροι και κίτρινοι,
«ανεπτυγμένοι» κ' «υπανάπτυκτοι»,
πλούσιοι και φτωχοί,
που τους γράφουμε απάνω στο χιόνι,
που τους γράφουμε απάνω στην άμμο,
απάνω στον ήλιο, απάνω στη βροχή,
απάνω στο πεζοδρόμιο,
απάνω στους χαρταετούς της καρδιάς μας,
απάνω στα υπόγεια της καρδιάς μας,
στα σαλόνια και στις σοφίτες,
με πέννα και με κάρβουνο,
όλοι εμείς που γράφουμε στίχους,
που εξακολουθούμε να τους γράφουμε στον ανοιχτό πίνακα,
που εξακολουθούμε να τους γράφουμε στον υπαίθριο πίνακα,
με τις κιμωλίες μας στεγνές ή βρεγμένες,
που εξακολουθούμε να τους γράφουμε με το αίμα μας,
σε μια παντιέρα που δεν τη γνωρίσαμε ακόμα,
σε μια παντιέρα που την ψάχνουμε ψηλαφητά μεσ' στους αιώνες,
σε μια παντιέρα που μας αποκρούβεται
για να μην τελειώσει,
που μας ξέρει κι' αποκρούβεται
για να μην την παρατήσουμε,

σε μια παντιέρα που δεν τη βλέπουμε
μα σφιγγόμαστε γύρω της,
που δεν τη βλέπουμε μα κρεμαζόμαστε απάνω της,
που δεν ξέρουμε αν υπάρχει μα δεν το συζητάμε.
Όλοι εμείς που γράφουμε στίχους
μπροστά στο φεγγάρι ή στο εχτελεστικό απόσπασμα
κί ανακυκλώνόμαστε και δεν εκλείπουμε
απ' τον Όμηρο ή και πιο πριν ή και πάντα
μέχρι τον τελευταίο μας άσημο,
όλοι εμείς – τι σύμπτωση!
Χωρίς καμιά προσυνηννόηση,
χωρίς καμιά προεπαφή!
Τι παράξενη σύμπτωση, αδελφοί μου!

Αγνώστω ανθρώπω, Λευκωσία, 1968.